

พระที่ใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ควรปฏิบัติตนอย่างไร”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน ลูกใคร่ขออนุญาตสอบถามเรื่องที่เป็นข้อสงสัย เพื่อความกระจ่างและไม่คิดผิด หรือเกิดการคิดจوابจ้วงครูบาอาจารย์แบบไม่รู้ตัวรู้ผิด และเกิดเป็นบาปแก่ตัวเอง

ลูกมีความสงสัยว่า พระที่แท้จริงท่านสามารถจับปัจจัย หรือทำพระ หรือของขลังต่างๆ เพื่อออกจำหน่ายได้หรือไม่คะ เพราะบางทีลูกไปเจอพระที่มีคนนับถือกันมากมาย ท่านก็ดูใจดี และมีเมตตา แต่บางทีลูกก็รู้สึกสับสน ถ้าท่านทำเครื่องรางของขลังออกจำหน่ายหรือจับปัจจัยที่โยมมาถวาย ท่านจะใช้พระที่เราควรเคารพกราบไหว้อย่างสนิทใจได้หรือไม่คะ เพราะรู้สึกบางที่ไม่สบายใจ

มันมีคำถามแบบนี้ในใจว่า เวลาลูกไปหาหลวงพ่อกับพระป๋า ท่านจะไม่เคยจับปัจจัยเลย และไม่เคยทำพระหรือเครื่องรางของขลังเพื่อจำหน่าย ถ้ามี ก็มีแต่แจกให้ฟรีเพื่อให้เราไว้คุ้มครองป้องกันตนเอง

แต่พระบางวัดที่มีคนว่าท่านศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์มาก และก็มีคนได้สัมผัสสิ่งปาฏิหาริย์กับตัวเอง หรือเมื่อห้อยพระหรือเครื่องรางที่ได้ไป แล้วมาบอกเล่า แต่ท่านยังทำพระ หรือจำหน่าย หรือยังรับปัจจัยด้วยมือ

ลูกกลัวว่า ถ้าท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แล้วเราคิดสิ่งที่ไม่ดี จะเป็นการจบบ้าง ท่านและส่งผลเสียเป็นบาปกรรมให้กับตัวเอง แต่บางครั้งพอเห็นแล้วมันคิดเอง ไม่มีสติพอห้ามความคิดได้ทัน ลูกจึงอยากกราบขอความเมตตาหลวงพ่อกับพระช่วยชี้แนะด้วยค่ะว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงเหมาะสม ถ้าต้องเจอสถานการณ์ในลักษณะนี้ กราบขอบพระคุณมาก

ตอบ : กราบขอบพระคุณฯ เรื่องเครื่องรางของขลังฯ ถ้ามันเป็นเครื่องรางของขลังนะ มันเป็นสมัยโบราณของเรารบทัพจับศึก พระสีกจากพระเป็นแม่ทัพเลย ใ้ฉันนั้นเป็นการรบทัพจับศึก รบทัพจับศึกเพื่อป้องกันแผ่นดิน

เวลาหลวงตาของเราทำโครงการช่วยชาติฯ เพื่อถ่ายหนี้สินให้กับประเทศชาติ มีคนเสนอแนะมาก ทำไมไม่ทำเหรียญ หลวงตาตอนโครงการช่วยชาติฯ มีคนมาเสนอแนะนะว่า นี่เพื่อบรรเทา เพื่อช่วยเหลือเจือจาน บรรเทาให้ท่านได้สะดวกสบายขึ้น การหาเงินหาทองด้วยการพิมพ์ปั๊มเหรียญ การทำพระเครื่อง ทำไมไม่ทำ

ท่านบอก ไม่ทำ ไม่ทำหรอก

สิ่งที่ไม่ได้ๆ แต่เวลาโครงการช่วยชาติฯ ลูกศิษย์ลูกหาที่มีกำลังเขาก็ไปทำสติ๊กเกอร์เป็นรูปของท่านแจกกันๆ แจกกันเพื่อเป็นความเป็นมงคลใจ สิ่งที่เป็นมงคล เคารพครูบาอาจารย์ ก็เอารูปนั้นมาแขวนคอไว้ นั่นด้วยความระลึกถึง เห็นท่านชวนชวาย ชวนชวายการกระทำอย่างนั้นไ้

เครื่องรางของขลัง เครื่องรางของขลังสิ่งที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์มีไหม

มี มันมีไ้ เวลาเราสร้างวัดสร้างวาขึ้นมา เวลาสร้างวัดสร้างวาเขาให้เทวดาฟ้าดินมาคุ้มครองๆ นั้นเทวดาฟ้าดินเขาคุ่มครองของเขาด้วยคุณงามความดีของเขา

ฉะนั้น ใ้เรื่องเครื่องรางของขลังนะ ใ้ฉันนั้นมันเป็นเรื่องพื้นๆ เป็นเรื่องของคนไม่มีที่พึ่งไ้ แต่เราเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เรามีพระในใจ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะอยู่ในใจ

แล้วภาษาเราเลย จะถ่วงคอให้มันหนักไปทำไมนะ

บางคน อู้อู! ถ่วงคอ ถ่วงคอนี้ล้นคอเลยนะ แล้วถ้าไม่มีพระไม่สบายใจ ออกจากบ้านไม่ได้ เวลาออกจากบ้านต้องเอาพระแขวนคอไปเลย

แล้วทำไมไม่มีพุทธโธในหัวใจละ

เวลาไปหาหลวงตานะ ท่านบอก มารถนี่มาเปล่าๆ เวลากลับไปให้มีพุทโธเต็มคันรถไปนะ

เราก็เหมือนกัน เรามีพุทโธ เราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ เราพุทโธๆ ในใจของเราดีเลิศ นี่รุ่นแรก รุ่นของพระพุทโธเจ้าเลย พระพุทโธเจ้าให้รุ่นแรกเลยตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว

ไอ้ของเราเบญจภาคีองค์หนึ่ง ๔๐-๕๐ ล้าน

ของเราองค์หนึ่งศูนย์บาท ศูนย์บาทเลย พุทโธ พุทโธอยู่ในหัวใจของเราสะดวกสบาย นี่พูดถึงว่าในความเห็นหลวงพ่อกว

เมื่อก่อน ก่อนเราจะบวชเราเป็นวัยรุ่นอยู่ในประเทศไทย เราก็มีพระเหมือนกัน เราก็แขวนคอมาแล้ว ตอนที่ยังไม่ได้บวชเราก็มี โพธาราม หลวงพ่อเกลี้ยง วัดเฉลิมอาสน์ ท่านมีชื่อเสียงมาก เราก็มีเหรียญ เราก็ห้อยคอเหมือนกัน เพราะอะไร เพราะเรายังเป็นปลุกุณ เราเป็นคนหนาที่ไม่เข้าใจสิ่งใด เห็นโลกเขามีกันเราก็มีตามเขา แล้วเชื่อ เชื่อถึงความศักดิ์สิทธิ์

แล้วเรามีเพื่อนนะ เวลาเพื่อนเวลาไปเที่ยวงานขึ้นมา เขาพันด้วยดาบกลางหลัง เสื้อขาดหมดเลย ไม่เข้า มันเห็นๆ ที่เขาบอกว่าเครื่องรางของขลังเขาเห็นกับตา เราก็ได้เห็น เราก็ได้ลองมาทั้งนั้นนะ เราเห็นมาหมดนั่นแหละ แต่ตอนนั้นเพราะเรายังโง่อยู่ไง เดียวนี้ฉลาดแล้ว คอว่างๆ ไม่ให้มีอะไรถ่วงคอเลยละ เดียวนี้ไม่มี มีแต่พระในหัวใจ ไม่มี

ถ้าเป็นคนดีแล้ว เรามีพุทโธขึ้นมาแล้ว อะไรมันจะมาทำร้ายเรา อะไรจะมาเป็นโทษเป็นภัยกับเรา มันจะเป็นโทษเป็นภัยมีอย่างเดียวเท่านั้นแหละ เราประมาทเดินเล่อ เราไปอยู่ในที่อันไม่สมควรที่จะอยู่ เรามีเทศกาล เรามีเรื่องมีราวกัน เราเข้าไปอยู่ในที่ตรงนั้นทำไม

เราเป็นผู้ที่ฉลาด เราไม่ไปอยู่ในเหตุการณ์สถานการณ์อย่างนั้นนะ เราไม่มีโทษไม่มีภัยทั้งสิ้น เราไม่มีความประมาทเดินเล่อ เรามีพระในหัวใจแล้วจบหมดเลย

ฉะนั้น ไอ้เรื่องเครื่องรางของขลังในเมืองไทย ทั่วโลกเลยละ ถ้าจะทำสินค้าส่งออก ทำสมเด็จโตนี่นะ องค์ละ ๕๐ ล้าน ๕๐ ล้าน ขายไปทั่วโลกนะ ไอ้โฮ! เมืองไทยนี้เป็นเศรษฐกิจโลกแล้วใครจะซื้อละ มันไม่ใช่รุ่นสมัยนั้นนะ นี่พูดถึงในความเห็นเรา

ฉะนั้น เขาบอกว่า ควรจะปฏิบัติตนอย่างไร

สิ่งที่เขาเคารพบูชาของเขา เราอย่าไปลบหลู่ดูหมิ่นนะ มันก็เรื่องของเขา จิตใจของคนยังต่ำยังต้อยอยู่ จิตใจของคนยังไม่มีที่พึ่งที่อาศัย เขาจะพึ่งอาศัยของเขาบ้างก็เรื่องของเขา แต่ถ้าจิตใจของเขาสูงขึ้นมา เขาจะแจกให้เพื่อนๆ เขาไปเอง เขาจะให้ลูกให้หลานเขาไปเอง เขาจะปล่อยวางเองหมด ถ้าจิตใจของเขาสูงส่งขึ้นมา

มันเป็นสิ่งที่เขาเคารพของเขา เขาบูชาของเขา เขาเรียกว่าเจตีย์ไนใจ อย่าไปทำร้ายเขา อย่าไปเที่ยวตีเตียนเขา แต่ถ้ามันเป็นธรรมๆ ถ้าเขาพัฒนาของเขาขึ้นมา เขาจะวางเอง

สิ่งนั้นเป็นวัตถุธาตุ มันจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นของขำข่วยที่ครูบาอาจารย์ท่านให้ไว้เป็นที่ยึดเหนี่ยวหัวใจ นั่นก็เป็นความเคารพบูชา เป็นเรื่องของส่วนบุคคล

เราควรจะปฏิบัติตนอย่างไร

เราควรจะปฏิบัติตนว่า เราต้องมีสติ เราต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญาของเรา สิ่งนั้นเขาเคารพบูชาของเขา แล้วเราไปเหยียบย่ำหัวใจของเขา มันสมควรหรือไม่ ของเขา เขาเชิดชูบูชา แล้วเราก็ไปเหยียบไปย่ำว่าของเ็งไม่มีค่าๆ เราจะแบ่งฝักแบ่งฝ่ายแล้วทะเลาะเบาะแว้งกันใช่ไหม

เราก็เห็นของเขา สังคมเป็นอย่างนั้น เราบวชใหม่ๆ มีคนมาเสนอเยอะแยะเลย ทำสัญญา ให้เซ็นสัญญากับเขา พอเซ็นสัญญากับเขาแล้ว แล้วหลงพอนั่งเฉยๆ นะ เวลามาก็เออออห่อหมกอย่างเดียว เขาจะไปทำให้มันเป็นอภินิหาร เขาจะไปเขียนที่มาเป็นประวัติให้เลยนะ เยอะแยะ

มันเป็นธุรกิจธุรกิจหนึ่งที่เขาไปติดต่อกับทางวัด ให้ทางวัด วัดไหนก็ได้ ให้เป็นสัญลักษณ์ แล้วเขาก็เอาสิ่งนั้นไปอย่างที่ว่านะ เขามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อนเขาเคยเห็นมา รอคว่าบ๊ีบ รุ่นอะไร ยิ่งไม่เข้า รุ่นอะไร รุ่นนั้นนะ แล้วกรณีอย่างนี้สดันต์แมนในหนังเยอะแยะ มาทำให้ดูก็ได้ ทำเสร็จแล้ว นี่รุ่นอะไร ฮือฮาขึ้นมาเลยนะ

จุดความต่อนั้นที่เขามีชื่อเสียงมาก เราพูดตั้งนานแล้ว ต่อไปนะ ในบ้านทุกคนจะมีคนละ ๕ กระสอบ แล้วต่อไปเวลามุ่งหลังคาก็เอาจุดความไปมุ่งหลังคาแทนกระเบื้อง มันเป็นการตลาด มันก็เลยกลายเป็นเชื้อ

นี่เขาบอก ควรจะปฏิบัติตัวอย่างใด

เราจะบอกว่า ควรจะมีสติปัญญา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกเป็นที่พึ่งที่อาศัย สิ่งนั้นเราไม่อาศัยสิ่งอื่นนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนที่ประพฤติปฏิบัติจนได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน เป็นพระโสดาบันจะไม่ถ่อมมงคลตื่นข่าว จะไม่ถือนอกจากพระธรรมสังฆธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเด็ดขาด

สิ่งที่ยังไม่มีที่พึ่งที่อาศัยเขาก็ต้องหาที่พึ่งที่อาศัยภายนอก ที่พึ่งที่อาศัยภายนอกเพราะอะไร เพราะหัวใจเขาพึ่งพาอาศัยไม่ได้ ถ้าเราพยายามประพฤติปฏิบัติจนหัวใจเรามีที่พึ่งที่อาศัยแล้ว สมบัติข้างนอกเราไว้แจกเด็ก

เรามีสมเด็จโต เราแจกลูกศิษย์ ลูกศิษย์มันรีบๆ รับเลย แล้วมันจะไปแดงพระ มันจะไปปล่อยได้ ๔๐ ล้านนะ เรามีเราจะแจกหมดเลย แล้วพวกนั้นมันก็จะไปที่แดงพระๆ กัน

เราจะบอกว่า สิ่งทีคนที่เขาเคารพบูชาของเขานะ มันก็เป็นทีเคารพบูชาของเขา เราเป็นเพื่อนกันแล้วจะไปเหยียดไปหยามว่าสิ่งนั้นไร้ค่าๆ แล้วเพื่อนฝูงจะอยู่กันอย่างไร ถ้าเขาเคารพบูชาของเขาในเวลานี้ก็เรื่องของเขา ถ้าถึงเวลาแล้วถ้าเขาหูตาสว่างขึ้นมาแล้ว เขาก็จะให้คนอื่นต่อไป

เราไม่เอ่ยชื่อนะ เขามีสมเด็จกริ่งปวเรศ วัดราชบพิธ องค์ ๓๐ ล้าน เขาเอาไปให้คนอื่นหมด มีเยอะแยะไป ที่จังหวัดอุดรธานีมันมีเศรษฐีเก่า ที่บ้านเขานะ มีเครื่องลายครามมรดกโลก สมัยบ้านเชียง เขามีศิลปะบ้านเชียงของเขา อู้ฮู! เต็มไปเลยนะ เวลาเขาตาย เขาทำไว้เป็นพินัยกรรมยกให้ลูก ลูกมันอยู่อเมริกา มันกลับมามันแจกหมดเลย

บ้านเชียง ของเก่าแก่ ของที่มีคุณค่า พ่อสะสมมาเกือบเป็นเกือบตาย พ่อแสวงหามา มันมาถึงนะ กระเบื้องเก่าๆ ไม่รู้จัก แล้วเขาไม่ต้องการ

มีคนมากมายที่ไปอยู่อเมริกาแล้วไม่อยากกลับมาเมืองไทย มรดกของเขาพ่อแม่เป็นทุกข์เป็นยากมาก ไม่รู้จะเอาไว้จะให้ใคร ใช้นี่นะ พ่อแม่สะสมบ้านเชียงไว้ บ้านเชียงนี้มันมีคุณค่านะ มันเป็นยุคก่อนประวัติศาสตร์นั่นนะ ใช้อีกกลับมา กระเบื้อง

แล้วไม่ใช่กระเบื้องธรรมดาเนะ มันยุคที่มันยังไม่มีลวดลายไง มันไม่มีจิตรพิสดารไง มันเหมือนพวกเด็กไร้เดียงสาเขียนงูๆ แต่อายุมันเป็นพันๆ ปี มีค่ามาก แต่ลูกบอกว่ายากให้คนอื่นหมดเลย จะกลับอเมริกา แล้วเขาก็ยกให้ ยกให้พิพิธภัณฑ์ไปแล้วเขาก็กลับเลย

เห็นไหม ถ้าเขาเคารพบูชาของเขา มันมีคุณค่าในชีวิตของเขา แต่คนที่เขาไม่รู้จัก ผู้ที่รับมรดกตกทอดมันไม่รู้จักคุณค่าหรอก ไม่รู้จักคุณค่าเนะ เขายกให้คนอื่นไปเลย แต่ถ้าคนถ้ามันยกย่องบูชาเนะ เราอย่าไปเสียดสี อย่าไปเหยียดหยาม มันเจ็บหัวใจ มันเจ็บปวด

ฉะนั้น เราควรจะทำปฏิบัติตัวอย่างใด

ถ้าเขาเคารพบูชา ก็เออๆ แต่กูไม่เอา ใครเขาจะทำอย่างไรเรื่องของเขา แต่เราไม่เอา เราจะเอาความจริง เราจะเอาหัวใจของเรา เราจะเอาพระในใจ แล้วให้มีพระในใจเกิด ไม่พระพุทธรูป ไม่ต้องถนอมรักษา ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ จะไม่มีใครมาแย่งมาชิงของเราไปได้

พระเครื่อง อยู่ดีๆ เนะ ถ้าเขารู้เนะ เขามีใบสั่งเลย ให้ใจเข้ามาปล้น มันเอาเลย มันเป็นภัยเป็นอันตรายกับคนคนนั้นด้วย แต่หัวใจของเราไม่มีใครอยากได้ เพราะอะไร เพราะหัวใจของเรามันอยู่ในทรวงอก ไม่มีใครอยากได้หรอก นี่เราเอาอย่างนี้ไง

ควรจะทำปฏิบัติตัวอย่างใด

ของใครของเขา เรื่องของเขา

แล้วบอกว่า มีพระที่มีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณของเขา

ถ้าเป็นพระนะ เขาจะเคารพธรรมวินัย ถ้าพระองค์ใดเคารพพระพุทธเจ้า เคารพธรรมและวินัย เคารพศีลเคารพธรรมไง เคารพศีลเคารพธรรม อันนั้นถึงจะเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า

ถ้าเขาทำเขาไม่เคารพธรรมไม่เคารพวินัย เราเห็นเขา เขามีคนนับหน้าถือตามากมาย มหาศาล เขาเป็นคนมีชื่อเสียงมหาศาล

คนโง่มากหรือคนฉลาดมากล่ะ จัดคอนเสิร์ตคนเยอะกว่านั้นอีก ไฉนหลวงตาตื้อกมันได้ ตึกตาทองด้วย มากกว่านั้นอีก คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก ในโลกนี้คนโง่มากกว่าคนฉลาดอยู่แล้ว

ฉะนั้น สังคมอย่างนั้น กระแสอย่างนั้นมีมากมาย ไม่ใช่ว่า อู๋ฮู! ไปเห็นแล้วตื่นเต้นเลย อู๋ฮู! คนมากมาย

คนมากมาย ก็สนามหลวง สวนจตุจักร ไปสิ เปิดกัน ยิ่งใหญ่ อยากจะมากนะ ไปเมืองจีน ไม่มีที่เดินเลย เดินนี้เปิดเสียดเลย

คนพูดกันแค่นี้ “ถ้าท่านไม่ดีทำไมคนเยอะแยะ ถ้าท่านไม่ดีทำไมคนมากมาย”

คนมากมายมันมารับแจกทาน นี่ไง คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก

ควรจะปฏิบัติตัวอย่างใด

กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น อย่าเชื่อ เห็นก็ไม่เชื่อ เขามาอะไร หน้าม้ายะอะแยะ แล้วเวลาคนตามกระแส เขาพูดกันมากมายมหาศาล ลองแจกเหรียญสิ เปิดกันจนตายเลย

บอกว่า นั่งลง หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้โก หายเกลี้ยงเลย ไม่เหลือสักคน แต่ถ้าแจกเหรียญนะ มึงเปิดกันตายเลย

เราบอกว่า ก่อนแจกเหรียญนั่งลงก่อน ให้หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้โก ๕ นาที มันหายไปครึ่งหนึ่ง ถ้าให้มันทำต่อ ไม่เหลือเลย

เราควรจะทำปฏิบัติตัวอย่างใด

เราเห็นสิ่งใดนะ สิ่งนี้มันเป็นสัญลักษณ์ ในวัดเราก็มีพระพุทธรูปไว้กราบระลึกถึงองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สมัยโบราณไอ้ที่มันเป็นของชั่วคราว เป็นของชั่วคราวจากพระผู้ใหญ่ เวลาในวัดเขามีงานมีการ พวกแม่ครัว พวกที่ไปช่วยงานวัด เขาทำไว้เป็นของชั่วคราว แต่ท่านเป็นพระที่มีคุณธรรม มันก็ถึงเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นเขาเอาไว้ขึ้นมา

มีคนเล่นพระนะ พอเล่นพระไปๆ พอศึกษาถึงชีวประวัติของท่าน ทั้งพระหมดนะ ไปเอาความจริงเยอะแยะ มันมีสิ่งนั้นก็มี

แล้วในสมัยปัจจุบันนี้ถือว่าแต่พระเลย เดียวนี้ฆราวาสเขาทำขายกันเกลื่อนเลย ใ้ฉันก็มีพลังงาน ใ้ฉันก็มีสุดยอด ใ้ฉันสุดยอด

คนจนในประเทศไทยเยอะแยะ ถ้าพลังงานมันดีจริงอย่างนั้นนะ คนไทยจะไม่มีคนจนเลยละ จะเป็นคนรวยเสมอหน้ากันหมด มันไม่มีอยู่จริงหรอก กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

สิ่งนั้นมันเป็นสัญลักษณ์ แล้วคนที่เอาสัญลักษณ์นั้นมาเป็นสินค้า มาเป็นผลประโยชน์ของเขา แล้วคนที่ไปเชื่อถือเคารพศรัทธามันก็เป็นเวรเป็นกรรมของสัตว์ เราอย่าไปเหยียดไปหยาม อย่าไปทำลายความรู้สึก เจ็บหัวใจนะ ยิ่งที่เคารพบูชาเจ็บหัวใจนัก

ฉะนั้น ถ้าเขายังเคารพบูชาก็เอาไว้อย่างนั้นก่อน เวลาหลวงตาท่านสอนวิธีการแก้ไขจิตใจ ใ้ที่เมืองจันทร์ เขาบอกนิพพาน เขารู้จักนิพพานแล้วแหละ

หลวงตาบอก เออ! รู้จักนิพพานแล้วนะ ใ้ไว้อย่างนั้นนะ แล้วให้ทำอย่างนี้ๆ ต่อไปนะ

พอเขาทำอย่างนั้นต่อไป พอหลวงตาไปบอกว่า “หลวงตาๆ ใ้ที่หนูพูดไปไม่ใช่แล้วค่ะ”

เห็นไหม สิ่งที่เขายึดเหนี่ยวของเขา เขาว่าเขานิพพานแล้วแหละ แล้วมารายงานหลวงตา หลวงตาท่านบอกว่า ใ้นิพพานก็ไ้ฉันนะ แล้วให้ทำอย่างนี้ต่อไปๆ นะ เขาก็ทำต่อเนื่องมา พอเขาทำต่อเนื่องมาเขารู้เลยอันนั้นผิด เขาทิ้งเลย แล้วเขามานานี้ไ้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจของคนที่มีมันสูงส่งขึ้นมาเขาวางของเขาเอง ถ้าเขาวางของเขาได้ ถ้าเขาวางของเขาไม่ได้ ไม่ต้องไปโต้แย้ง ไม่ต้องไปเถียงกับเขา ถ้าไปโต้แย้ง ไปเถียงกับเขา เราต่างหากเป็นตัวปัญหา

เราจะวางตัวอย่างไรละ ก็เป็นเพื่อนกันนะ อยู่ด้วยกันนะ

อ้าว! ของเ็งรักเ็งก็เก็บไว้ ของเรา เราไม่เอา เราไม่เอาของเรา แล้วให้มีสติปัญญาของเราขึ้นมา

นี่พูดถึงว่าจะปฏิบัติวางตัวอย่างไร

ในสังคมทุกสังคมมีคนโง่และคนฉลาด แล้วคนโง่มากกว่าคนฉลาดอยู่แล้ว แล้วถ้าเราเป็นคนโง่ฉลาดแล้ว ฉลาดในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเข้าถึงศีลถึงธรรมแล้ว เราวางสิ่งเครื่องเคาพสักการะบูชาไว้

ถ้าเรามีนะ เราก็เสียสละซะ เพื่อเอาเงินนั้นไปทำกุศล เสียสละให้สภากาชาดเลย มีมากขนาดไหนเอาไปแลกเป็นเงินทองมา แล้วให้สภากาชาดไทยเพื่อคนทุกข์คนจนต่อไปข้างหน้า จบ

ถาม : เรื่อง “โลกกับธรรมและการภาวนา”

ตอบ : คำถามนี้ยาวมาก อ่านแล้วครึ่งวันไม่จบ ฉะนั้น ถึงจะตอบเป็นปัญหาไปเลย เขาบอก

๑. เวลาเขามาอยู่วัดแล้ว เขามาวัดมาวแล้วจะทำตัวอย่างไร จะประพฤติปฏิบัติอย่างไร เวลาปฏิบัติก็มีคนบอกควรทำอย่างนั้นๆ

ถ้าควรทำอย่างใดก็แล้วแต่ เขามาวัดมาวขึ้นมา เขามาวัดหัวใจของเราไง ถ้าเขามาวัดหัวใจของเรา หัวใจเราดีขึ้นหรือไม่ดีขึ้นมา ถ้ามันดีขึ้นมา เห็นไหม ไปวัดไปวาเหมือนคนเจ็บไข้ได้ป่วยเขาไปโรงพยาบาล ไปโรงพยาบาลเขาก็ไปหาหมอเพื่อรักษาอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของเขา เขามาวัดมาวขึ้นมา เราหาธรรมโอสถขึ้นมาเพื่อจรรโลงหัวใจของเรา

เราอยู่กับโลก เรามีความทุกข์ความยากขึ้นมา เขามาวัดมาวขึ้นมาก็เพื่อธรรมโอสถเพื่อความบรรเทาความทุกข์ความยากในใจอันนั้น ถ้าความทุกข์ความยากในใจอันนั้นมันเป็นประโยชน์ขึ้นมา เราก็ไปวัด

เขาบอกว่า เวลาไปวัดไปวาขึ้นมา มันไปแล้วเดี๋ยวมันก็ดี เดี่ยวมันก็ไม่ดี

โง่ดีไม่ดีขึ้นก็เรื่องธรรมดา ถ้าเรื่องธรรมตามันเป็นเรื่องของการประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันทำได้ก็คือทำได้ ถ้าทำไม่ได้ก็คือทำไม่ได้ ทำได้ก็คือทำได้ ทำไม่ได้ก็คือทำไม่ได้ มันเป็นเรื่องสัจจะเป็นเรื่องความจริง

แล้วพอมาวัดก็จะมาซุบตัวๆ ให้เป็นคนดีขึ้นมา

คนดีขึ้นมาจากไหน คนดีมันดีมาจากหัวใจใจ พระพุทธศาสนาสอน ธรรมะทุกข้อชี้เข้ามาในใจของสัตว์โลก ถ้าในใจของสัตว์โลก ใจที่มันดีงามขึ้นมาแล้ว ช่างนอกมันดีไปหมดนะ

ไฉนก็เหมือนกัน เวลามันไปอยู่ทางบ้าน เขาว่าเขาอยู่ทางโลกเขาสุดโต่งทางโลก แล้วเวลามาวัดขึ้นมาก็จะมาสุดโต่งในทางวัด

คนเรามันทำให้มันพอดี พอดีแก่หัวใจของตน รักษาหัวใจของตน

ที่มาวัดมาวาเพื่ออะไร นี่ข้อที่ ๑.

๒. เขาบอกว่า อยู่บ้าน อยู่วัด มันจะประพฤติปฏิบัติอย่างไร เวลามาวัดมันก็ทำเต็มที่ เวลาอยู่บ้านก็ทำสิ่งใดที่ไม่เป็นประโยชน์เลย

ถ้ามันทำไม่ได้ประโยชน์ มันก็ไม่ได้ประโยชน์อยู่อย่างนั้นนะ แต่ถ้ามันทำหัวใจดีแล้วนะ อยู่ที่ไหนมันก็เป็นคนดีทั้งสิ้น

เวลาจะประพฤติปฏิบัติควรปฏิบัติที่ไหน

ควรปฏิบัติที่เธอพอใจ ถ้าเราอยู่ทางบ้านเราก็มีห้องพระไว้ เรามีที่ปฏิบัติของเราไว้ ถ้ามีที่ปฏิบัติไว้ทำไม

เวลาเราอยู่ทางโลก เวลามันเครียดขึ้นมา เรากลับมาเราก็เข้าสู่ทางจกรม เข้าสู่ทางนั่งสมาธิภาวนาเพื่อบรรเทาทุกข์ๆ แล้วถ้ามันบรรเทาทุกข์ไม่ได้ เวลาทางโลกเพราะมันมีความจำเป็นไง

เวลาคนเราบอกว่าโลกนี้ไม่ดี คนไม่ดีหมดเลย จะหนีไปบวชไปอยู่ป่า

ไปอยู่ป่าสองวันมันคิดถึงบ้านอีกแล้ว

นี่ไง มันหนีความคิดตัวเองไม่ได้ มันหนีตัวเองไม่พ้นหรอก ถ้ามันหนีตัวเองไม่พ้น เราหาที่นี้ไง อยู่ที่ไหนก็ได้ เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม สัตว์สังคมอยู่ที่ไหน มันก็

ต้องอยู่ของเราเพื่อความสะดวก เพื่อความดีงามในหัวใจของเรา เพื่อพัฒนาหัวใจของเรา เห็นไหม

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าหรอก ทุกคนต้องตายไปทั้งสิ้น แต่เวลาคนยังหนุ่มยังสาวอยู่ โรคภัยไข้เจ็บมันก็ยังไม่มารุมเร้า เวลามันแก่มั่นเฒ่าขึ้นมา โรคชราคร่ำครว้ามันจะมารุมเร้าอยู่แล้ว มารุมเร้าอยู่แล้ว แล้วเรามีอะไรเป็นที่พึ่งที่อาศัย นี่เป็นข้อเท็จจริงใจ อย่าประมาทกับชีวิต นี่ข้อที่ ๒.

๓. เวลาмаวัดมาวา เวลาปฏิบัติแล้วมันจะมีพรรคมีพวก เวลาพรรคพวกเขาก็สอนเรื่อง การปฏิบัติว่าควรทำดีมากดีน้อยขนาดไหน มีผู้หวังดีคอยมาสั่งมาสอน เวลาเราปฏิบัติไปแล้วมันมีสติปัญญาเท่าทันความคิดของตน เท่าทันความดูแลของตน

ไฉนมันก็เป็นการภาวนาเป็นครั้งเป็นคราวไฉ่ อันนี้พูดถึงการภาวนาเป็นครั้งเป็นคราวนะ ถ้าการภาวนาเป็นครั้งเป็นคราว เราก็ดูแลหัวใจของเรา เรายักษาหัวใจของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงว่าข้อ ๑. ข้อ ๒. ข้อ ๓. คำถามนี้มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกของคน อารมณ์ความรู้สึกของคนมันทำได้เต็มที่ เวลามันคิดได้ร้อยแปด ถ้าคิดได้ร้อยแปดมันก็เรื่องของโลกไฉ่ มันเรื่องของโลก

ฉะนั้นบอกว่า เวลาเราไปวัดไปวาขึ้นมาแล้วมันควรจะประพฤติจะทำตัวอย่างใด

ทำตัวให้เหมาะสมพอดี ให้เหมาะสมพอดี ให้เหมาะสมพอดีถ้ามีสติ เวลาหลงตาฟ่านพูด สติ ฝ่ามือสามารถกั้นกระแสคลื่น กั้นกระแสของพายุลมแรงได้

สติสามารถกั้นคลื่นในทะเลได้เพราะอะไร เพราะถ้ามีสติปัญญา ความคิดที่รุนแรง ความคิดที่โหมกระหน่ำมา สติมันเท่าทันจะจบหมดเลย ถ้าสติมันเท่าทันแล้วมันจบแล้ว นั่นนะคือจบ ถ้าคือจบแล้ว จบแล้วทำอย่างไรต่อไป เพราะอะไร

เพราะว่าสิ่งมีชีวิตมันอยู่บนกาลเวลา เพราะเวลามันเคลื่อนไป เวลามันเคลื่อนไป เราอายุ ๕ ปี ๑๐ ปี ๒๐ ปี วันเวลามันเคลื่อนไป เราเป็นคนเดิมอยู่

นี่เหมือนกัน เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาที่มันเคลื่อนไป จิตที่สงบเวลามันเคลื่อนไป แล้วความสงบมันอยู่กับเราไหม นี่ใจ ที่ว่ามันสงบหรือไม่สงบใจ แล้วสงบแล้วเรามีสติปัญญาของเรา เราก็รักษาตรงนี้ใจ

นี่ข้อ ๑. ข้อ ๒. ข้อ ๓. ถ้ามถึงข้อ ๑. ควรทำอย่างไร ข้อ ๒. ควรทำอย่างไร ข้อ ๓. ควรทำอย่างไร

มันมีคำตอบอยู่ในตัวของมันอยู่แล้ว ในตัวมันเป็นคำตอบใจ แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วมันจะเป็นวัตถุใจ วัตถุ ดุสิ เราทำหิ้งพระเสร็จแล้วเราก็เอาหิ้งพระติดไว้บนหิ้ง แล้วก็กราบไหว้อยู่บนหิ้งพระ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติแล้ว สติก็ต้องเป็นสติตลอดไป จะอยู่กับเราตลอดไป มันไม่ใช่มีสติ มีสมาธิแล้วมันจะมั่นคงแข็งแรงอยู่ตลอดไป ไม่มีหรรส สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ มันต้องมีการกระทำอยู่เสมอ มันต้องรักษาอยู่เสมอ มันถึงจะรักษาหัวใจของเราได้โดยไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป

เราจะอยู่วัด เรามาวัดเราก็ปฏิบัติของเรา ถ้ามันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิที่มีความคุณภาพก็สาธุ ถ้ามันไม่ได้สิ่งใด เราก็มาวัดเพื่อประพฤติปฏิบัติ

เวลาไปอยู่บ้าน เวลาไปอยู่บ้านเราก็มีสติปัญญาควบคุมดูแลใจของเรา ถ้าเราไม่มีสติ ควบคุมดูแลหัวใจของเรา เราก็ไหลไปกับกระแสโลก พอไหลไปกับกระแสโลกก็เป็นความทุกข์โศก! ก็ต้องไปวัดอีกแล้ว พอไปวัดขึ้นมา มาอยู่วัดสักพักหนึ่งก็กลับไปโลกอยู่อย่างนั้น ก็เป็นความจริงของสิ่งมีชีวิตใจ มันเป็นความเป็นจริง ข้อเท็จจริง

คนเกิดมามันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย พระยังต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพ ชีวิตมันต้องการอาหาร มันต้องคลุกคลี แต่เราทำความดีของเราเล็กน้อยแค่ไหน ถ้ามีเล็กน้อยแค่ไหนมันก็ตามนั้นนะ ฉะนั้นบอกว่า ข้อ ๑. ๒. ๓. จบ

ถาม : เรื่อง “ภาวนาพุทโธ รั้มโม สังโฆแบบเร็วๆ”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อนที่เคารพ ผมขอเข้าประเด็นคำถามเลยนะครับ

๑. เดิมที่ผมเริ่มหัดการนาตั้งแต่เด็กด้วยพุทโธพร้อมจิ้งหรีดลมหายใจ มา ๔-๕ ปีหลังนี้ ผมปรับการภาวนาพุทโธ ไม่เกี่ยวข้องกับลมหายใจ และเปลี่ยนมาเป็นการภาวนาพุทโธ ธัมมิสังขโม รู้สึกว่าสามารถเร่งคำภาวนาให้เร็วขึ้น และมีเหตุให้จดจ่อคำภาวนามากขึ้น จิตใจสงบ (บนความเร็วของคำภาวนา)

ไม่แน่ใจว่าผมดำเนินวิธีถูกต้องหรือไม่ครับ เพราะคิดปรับจากที่ได้ฟังหลวงพ่อบุญว่าให้อยู่กับคำภาวนาตลอด จึงต้องเร่งตามนั้นเพื่อไม่ให้หลุดไปคิดเรื่องอื่น

๒. ภาวนาพุทโธ อัมโม สังโฆแบบเร่งๆ แล้วบางทีรู้สึกเหนื่อยกว่าภาวนาพุทโธตาม
 จังหวะลมหายใจในอดีตครับ ผิดปกติหรือไม่

๓. เวลาไปคุยกับเพื่อนนักภวานาก็กังวลว่าเขาจะบอกว่า ภวานาอย่างไรเหนื่อย ทำไม
ไม่สบายล่ะ

กราบนมัสการครับ

ตอบ : ข้อที่ ๑. ก่อน ๑. ลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ การภาวนาโดยพื้นฐาน องค์ของสมาธิ วิตก วิจาร์ ปัตติ สุข เอกัคคตารมณฺ์ องค์ของสมาธิ มันมีวิตกขึ้นมา

นั่งเฉยๆ ก็สบายๆ สบายๆ มันไม่มีที่ไปที่ไปไง แต่เวลาโดยปกติเราต้องนึกขึ้น เราวิตก วิตกขึ้น พุท วิตก วิจารณ์ ปิติ สุข เอกัคคตารมณ์ วิตก วิจารณ์คือจิตมีการกระทำ จิตถ้ามีการกระทำ จิตมันเคลื่อนไหว นี่อาการของจิตมันเคลื่อนไหว มีการกระทำ

ถ้ามีการกระทำขึ้นมา มันก็เริ่มบ่มเพาะ อบรมบ่มเพาะหัวใจของตน แล้วทำได้ดีก็ได้ ทำไม่ได้ดีก็ได้ บางคนทำแล้วมันก็อยู่อย่างนั้น มันไม่เจริญก้าวหน้า ไม่เจริญก้าวหน้าขึ้นมาเพราะอะไร เพราะมันไม่ฉลาด ถ้ามันฉลาด รู้จัก มันก็ต้องมีการพลิกการแปลง การหาวิธีการเพื่อทำให้มันดีขึ้นมา

ไฉนนี้พุทโธๆ ก็พุทโธอย่างนั้นนะ ทำอย่างไรมีศรัทธาความเชื่ออย่างไรก็ทำอย่างนั้นไป
ก่อน พุทโธฯ จนมันไม่ได้เรื่องไฉ่ นี่พูดถึงเวลามันไม่ได้เรื่อง

องค์ของสมาธิ วิตก วิจาร์ ปีติ สุข เอกัคคตารมณ

ฉะนั้น เวลาคนที่เริ่มจากการภาวนาส่วนใหญ่แล้วจะให้หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโธ เพราะจะเริ่มตันอย่างไรไม่เป็น เริ่มอะไรก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ก็หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโธ พยายามฝึกหัดๆ เพราะมันเป็นรูปธรรม

สิ่งที่ว่า คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ ร่างกายนี้รู้ได้ จิตใจเราไม่รู้ได้ไง แล้วหัดภาวนาจะทำอย่างไร

ภาวนาก็กำหนดลมหายใจไง ลมหายใจเวลาที่มันอ่อนๆ อยู่เนี่ย ลมหายใจ ให้หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโธ อ้อ! ค่อยๆ ทำ ค่อยๆ ทำ พอทำขึ้นมาแล้วมันไม่เจริญก้าวหน้าๆ

เริ่มต้น ถ้าไม่มีจุดเริ่มต้นเลย แล้วจะเริ่มตันที่ไหน การเริ่มต้นขึ้นมาก็หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโธ แต่เวลาไปแล้วมันจะหน่วงกัน พอหน่วงกันมันเกิดตกกังวลค์ มันนั่งไปแล้วมันหายไปเลย นั่งไปแล้วกลับไปเลยต่างๆ

ฉะนั้น มันถึงบริกรรมพุทโธๆ นึ้พุทธานุสติ พุทโธๆ...โธๆ เลย

มีคนมาร้องเรียนมาก “มันเป็นโธๆ เลยหลงพอ”

เป็นอะไรก็ไม่เป็นอะไรหรอก ขอให้มึสติอยู่กับมันไป เพราะอะไร เพราะนั่นคือการต่อสู้ การต่อสู้ของเรา ต่อกับความเคยชินนะ ต่อกับกิเลสของตนนะ มันจะพลิกจะแพลงตลอด

ถ้าพุทโธๆ มันก็ตึงาม ที่นี้มันก็เริ่มตืดตึ้น เราก็เร็วขึ้นๆ เร็วขึ้น ที่นี้พอเร็วขึ้นมา พุทโธๆ ...โธๆ

มีคนเขียนมาเยอะแยะเลย “มันเป็นโธๆ เลยหลงพอ”

จะเป็นอะไรก็ไม่มีปัญหา ขอให้มึสติติดตามความรู้สึกอันนั้นไป ถ้าตามอันนั้นไปนะ เพราะมันจะบิดมันจะเปื้อน มันจะบิดพลั้วอย่างไร มันจะหลบอย่างไร ตามมันไป ตามมันไป อาการจนมันจบไง ถ้าอาการมันหยุด อาการมันจบ

แต่นี้มันตามไป ตามไปแล้วมันไม่ใช่ตามไปจนจบไง ตามๆ ไปแล้วตกหน้าผาไป ตามๆ ไปแล้ววูบหายหมดเลยไง ตามๆ ไปแล้ว มันตามไปแล้วมันจากอาการ มันไม่เข้าถึงตัวจิตใจ

กิริยาของมัน พุทโธๆๆ ถ้ามันตามไปๆๆ ตามมันไป ถ้ามันพยายามบิดเบือนแล้วมันบิดเบือนไม่ได้ละ มันจะพุทโธชัดๆ ขึ้นมา เออ! ชักเบาละ นี่เวลาต่อสู้อย่างไร เพราะอะไร เพราะเวลาเราภาวนาเราสู้กับกิเลสของเราทั้งสิ้น

ฉะนั้น เวลาหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ นี่เริ่มต้น แล้วเวลาถ้ามันไม่ได้ผล อย่างคำถามนี้บอกว่า “หลวงพ่อบอกให้พุทโธเร็วๆ พุทโธอย่างเดียวกี้ได้”

อย่างเดียวกี้ได้เพราะเราวางหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มันทำงานสองหน้าที่ หน้าที่หนึ่งลมอานาปานสติ อีกหน้าที่หนึ่งกำหนดพุทโธ มันก็เลยรับผิดชอบมาก รับจนรับไม่ไหว วูบหายไปเลย ตกภวังค์หมด ส่วนใหญ่แล้วจะหลับ

แล้วถ้ามันจะหลับแล้วเราก็วาง วางลมหายใจเข้ามา พุทโธๆๆ ไป สู้กับมัน ระวังไปเลย แล้วถ้ามันไม่ได้ ทั้งพุทโธเลย อยู่กับลมหายใจชัดๆ ลมหายใจนี้จดจ่ออยู่กับมันเลย นี่พูดถึงแนวทางการปฏิบัติ

ฉะนั้นบอกว่า เวลาเขาทำ จิตมันสงบบนความเร็วๆ ของคำภาวนา วงเล็บของเขานะ มันได้ผลไง พอได้ผลขึ้นมาเพราะอะไร นี่คืออุบาย

หลวงตาเวลาท่านเหน็บพระ “เวลาภาวนาเ็งยิ่งกว่าหมาตาย”

ถ้าเ็งยิ่งกว่าหมาตาย หมามันตายแล้วมันไม่มีความรู้สึก แต่เราเ็งกว่ามันนะ แต่ถ้าเราไม่เ็ง เราก็จะพลิกแพลงอย่างนี้ เดี่ยวพลิกแพลงไปทางนั้น พลิกแพลงไปทางนี้เพื่อประโยชน์กับเรา

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เขาบอกว่า “มันมีความสุข จิตมันสงบบนความเร็วของการภาวนา”

อันนี้ถ้ามันเป็นผลของเรา เราก็รู้ของเราอยู่แล้วว่ามันใช้ได้หรือใช้ไม่ได้ มันดีขึ้นหรือไม่ดีขึ้น แล้วสิ่งที่ทำมาตั้งแต่ต้น หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ไม่ใช่ทิ้งขว้างไปเลย แล้วก็พุทโธเร็วๆ ไป พอมันเคยชินสิ่งนี้ปั๊บ มันทำแล้วไม่ได้ผล เราก็กลับไปหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ กลับดีก็ได้

ไอ้ที่ทำมาจนเคยชิน ไอ้ที่ทำมาๆ จนไม่ได้ผล เราก็ใช้อุบายวิธีการอื่น พออุบายวิธีการอื่นมันจืด มันจืดมันชืดแล้วมันไม่ไปเข้าทางกับกิเลส เราก็กลับไปใช้วิธีเดิมก็ได้ กิเลสมันไม่ทันใจ

เราจะบอกว่า สิ่งที่ทำมานั้นที่บอกว่า หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโธ เคยทำมา ๕ ปี ๑๐ ปีมันไม่ได้ผล แล้วมันเร็วๆ ขึ้นมันได้ผล

เราบอกว่า ถ้าได้ผลคือว่าจังหวะและโอกาสที่มันทำได้ ทำสิ่งใดมันก็ได้ผล วิธีการมันร้อยแปดไป วิธีการทำสิ่งใดก็ได้ แต่เราต้องการความสงบของใจต่างหาก เราต้องการกำลังของหัวใจต่างหาก แต่ถ้าเราใช้อุบายแบบนี้เป็นผล มันก็เป็นผล

มันวัดกันที่จิตสงบ มันวัดกันที่เป็นสมาธิ มันวัดกันที่จิตมีกำลัง เขาวัดกันที่นั่น

แต่เขาไม่ได้วัดกันที่วิธีการเอ็งสวยกว่า เอ็งนั่งได้ตรงกว่า เอ็งนั่งได้หล่อกว่า เอ็งนั่งได้สวยกว่า ไม่มี จิตสงบกว่าต่างหาก จิตสงบหรือไม่สงบต่างหาก นี่ข้อที่ ๑.

“๒. ภาวนาพุทโธ ธัมโม สังโฆแบบแรงๆ แล้วบางที่รู้สึกว่เหนื่อยกว่าการภาวนาพุทโธตามจังหวะลมหายใจในอดีตครับ ผิดปกติหรือไม่”

ไม่ มันต้องเหนื่อยอยู่แล้ว เวลาทำงานขึ้นมา นี่พูดถึงพุทโธนะ เวลาจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงนะ ใช้ปัญญาไปมันเหนื่อยกว่านี้อีก เหนื่อยกว่านี้อีกหลายเท่า

เขาทำงานทางโลกเขายังเหนื่อย แล้วเอ็งไปทำงานเอ็งไม่เหนื่อยมันมีจากไหน มันเหนื่อย แต่เหนื่อยแล้วมันสงบไหม

โธ! เวลาภาวนานะ เวลาจิตมันเสื่อม คลานยังต้องเอาเลย พระอะไรที่เป็นเลือดเลย กลิ้งไปยังต้องเอาเลย เวลาถ้าจิตใจเป็นธรรมๆ มันสู้นะ มันทำทั้งนั้นนะ

ถ้าจิตใจมันไม่สู้นะ “โอ้ย! ทำแล้วไม่ได้ผล เราไม่มีวาสนา เราไว้ทำวันหลังก็ได้” เลิกหมดนะ นี่คือเหยื่อที่กิเลสมันเอามาหลอก แล้วเราไปกินเหยื่อแล้วเราก็เชื้อมัน

แต่ถ้าเราไม่เชื่อมั่น เราก็รัวของเรา ทำของเรา แล้วมันรู้สึกเหนื่อย เหนื่อยก็เหนื่อย ก็ทำงานไป ทำไปมันไม่เหนื่อย เหนื่อยแล้วมันสงบไหมล่ะ

เขาบอก นี่ไง จิตมันสงบบนความเร็วของการภาวนา

เราก็รับรู้ผลอยู่แล้ว นี่ไง มันเป็นอุปายที่ให้เราได้พลิกมาทำอีกแง่มุมหนึ่ง แล้วถ้ามันเป็นประโยชน์กับเราก็คือเทคนิคของเราไง แล้วพอเทคนิคของเราพอมันชินชาแล้ว เดียวเทคนิคก็ต้องเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เปลี่ยนให้มันเร็วขึ้น เปลี่ยนมาให้จังหวะออกขึ้น

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่ามันเร็วๆ แล้วว่ามันเหนื่อย มันผิดหรือไม่

ไม่ผิด นี่ข้อที่ ๒.

“๓. เวลาไปคุยกับเพื่อนนักภาวนาก็กังวลว่าเขาจะบอกว่า ภาวนาอย่างไรเหนื่อย ทำไมไม่สบายๆ”

มันไปห้วงโลกธรรม ๔ นะ เราภาวนาเพื่อจิตสงบ เราภาวนาเพื่อความสุขของเรา เราภาวนาเพื่อไม่ให้จิตใจเราเครียด เราภาวนาให้เป็นเครื่องอยู่ นี่มันเป็นคุณสมบัติของเรา เพื่อนเกี่ยวอะไรด้วยวะ เพื่อนเอ็งภาวนาให้เอ็งหรือ เพื่อนไม่เห็นเกี่ยวอะไรเลย

แล้วมันจะเหนื่อย

เหนื่อยแล้วมันได้ผลหรือไม่ได้ผลล่ะ

แล้วทำไมเอ็งไม่สบายๆ วะ

ไม่สบายๆ ก็นี่ไง ชี้อ่อนน้ำใจ ไม่ต้องกำหนดอะไรทั้งสิ้น เพราะพุทโธมันมีอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น เพราะจิตมันมีอยู่แล้ว

แล้วมันมีอยู่แล้ว แล้วมันคืออะไรล่ะ

คือหลอกตัวเองไง ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราไม่มีเงินไม่มีทอง เราจะไปซื้ออะไรไม่ได้เลย เราไม่ได้ลงทุนลงแรงอะไรเลย เราจะได้อะไรตอบแทนมา ถ้ามันเหนื่อย อ้าว! เหนื่อยก็ภาวนาไป

แล้วเพื่อนเขาบอกของเขาไม่เหนื่อย

เพราะอย่างนี้นักภาวนาทั้งหมดถึงเป็นเหยื่อ มาอยู่กับกูแล้วนะ ได้โสดาบันเลย ถ้าเ็งเดินตามหลังกูมาเ็งจะได้เป็นพระอรหันต์ แต่กูปล้นอยู่ข้างหน้านี้ มึงเดินตามหลังมา คุกรอมึงอยู่ข้างหน้านู่นนะ นี่เชื่อเขาไป

พอบอกว่า เพื่อนเ็งเก่งแค่ไหน เพื่อนเ็งมีปัญญาอย่างน้อยแค่ไหน ทำไมคำพูดของเพื่อนเ็งถึงมีคุณค่านัก แล้วสติปัญญาเ็งด้อยค่า

ทั้งๆ ที่เขาบอกว่าเขาภาวนาเร็วๆ นะ จิตมันสงบจนภาวนาเร็วๆ นี่ดีกว่าตั้งเยะอะ นี่ปัจจัยตั้ง สันติภูมิโกโง ทำเพื่อความสุขความสงบในใจของเราไป เราไม่ได้ทำเพื่อการยกย่องสรรเสริญการยินยอมของใครไป

เราต้องการการยินยอมใช้ไหม เราก็ทำเอกสารทำโพลแจกเลย กูภาวนาถูกหรือผิด ข้อ ๑. ข้อ ๒. ชี้ดมาว่าถูกหรือผิด เ็งภาวนาเพื่อทำโพลแจกทำว่าเ็งดีเ็งชั่วหรือ

เราภาวนาเพื่อหัวใจของเราต่างหาก เพื่อนไม่เกี่ยว

เพราะเพื่อน ภาษาเรานะ อย่างที่ว่าคำถามแรกนะ ถ้าเขาเป็นที่เคารพบูชาของเขามันก็เรื่องของเขา ครูบาอาจารย์ที่สอนผิด ครูบาอาจารย์ที่ไม่เอาไหน ครูบาอาจารย์ที่เอาศรัทธาไทยมาเป็นเหยื่อนี้เยะอะเยะไปหมด เขาไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น เขาไม่เคยสนใจอะไรทั้งสิ้น สบายๆ สบายๆ มาถึงแล้วก็มี การต้อนรับขับสู้ มีแต่เรื่องสังคมตอบรับ แล้วพอภาวนาแล้วให้ขั้นให้ตอนแปะสติเกอร์เลย รุ่นที่ ๑ รุ่นที่ ๒ ไร้สาระ

หลวงปู่มันไม่ทำอย่างนั้น ที่บ้านตาดไม่เคยทำอย่างนั้น ใครภาวนาสุขสงบในใจก็เป็นสมบัติของคนนั้น ใครภาวนาไม่ได้ก็เป็นทุกข์ในใจดวงนั้น ต่างคนต่างแสวงหา ต่างคนต่างกระทำ เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโก เป็นสัจจะเป็นความจริงในใจนั้น ไม่ใช่ให้ใครมายกย่อง นี่มันอยู่ที่เรา อยู่ที่เรา

ภาวนามามากมายแล้ว แล้วถ้ามันไม่ได้เรื่อง แล้วพอมภาวนาเร็วๆ ขึ้นแล้วจิตมันสงบ ขึ้นมามันก็แปลกประหลาด อย่างนี้มันผิดหรือไม่ผิด

ไม่ผิด

แล้วเวลาภาวนาไปแล้วเวลาไปคุยกับเพื่อน มันสำคัญที่ตรงไปคุยกับเพื่อนนี้ แล้วของเพื่อนมันไม่เห็น้อย ของเรามันเห็น้อย แล้วเพื่อนมันบอกว่ามึงบ้าหรือเปล่า

แล้วถามเพื่อนมึงสิว่า มันงอมืองอเท้าอยู่นะมันมีอะไรของมันขึ้นมาเป็นขึ้นเป็นอันบ้างล่ะ ใ้สบายๆ สบายของมึงมันเป็นสัญญาอารมณ์ มันเป็นอารมณ์โลก มันเป็นหินทับหญ้ากัดไ้วันนะ มันจะเป็นอะไร

พอเป็นความจริง นี่เป็นความจริงของเราไง มันเป็นสัจจะเป็นความจริง มันหลอกกันไม่ได้ สันทิฎฐิโก กาลามสูตร ไม่เชื่อใครทั้งสิ้น เชื่อในความเห็นของเรา เอาที่นี้

เราจะบอกว่า เพื่อนไม่มีสมองหรอก ใครมีปัญญาารู้เรื่องการภาวนา ถ้ามันรู้มันก็ต้องชี้ถูกชี้ผิดมาก่อนหน้านี้แล้ว ใ้นี้เราปฏิบัติแล้ว พอเราได้ผลขึ้นมา เราไปพูดให้มันฟัง มันยังโต้แย้งเลยว่า ไม่ต้องภาวนาให้เหน็ดเหนื่อย อยู่เฉยๆ มันได้หมด

แล้วเ็งยังเชื่อมั่นอยู่หรือ เ็งยังเชื่อมั่นอยู่ใช่ไหม แล้วเ็งยังต้องเอาเพื่อน ภาวนาเพื่อทำโพลหรือ ต้องให้คนยอมรับมึงหรือ...ไร้สาระ ไร้สาระมาก

เราจะบอกว่า คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก ถ้าเป็นเพื่อนก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่นะ เดียวจะหาว่าพระสงฆ์ให้เพื่อนแตกกัน ไม่ใช่ๆ ถ้าเป็นเพื่อนก็ยังเป็นเพื่อนกันอยู่ได้

เพื่อนกันเขาห้ามคุยกันสองเรื่อง การเมืองกับศาสนา ใ้นี้พูดเรื่องภาวนา เพื่อนมันจะผิดใจกันเรื่องการเมืองกับเรื่องศาสนานะ ฉะนั้น เพื่อนก็ส่วนเพื่อน มันมีความเห็นมุมมองอย่างไ้ก็รับฟังไ้ แต่ของเราต่างหาก เดียวว่าจะไ้ให้เพื่อนทะเลาะกัน

ไม่ต้องไปทะเลาะกับใคร เอาความจริงของเรา เพราะมันยืนยัน หนึ่งว่า จิตสงบบนความเร็วแล้วมันเห็น้อยมาก

เหนื่อยมากนี่มันบอกถึงการกระทำนะ เหนื่อยแล้วพอมันสงบมันเย็นนั้นนะเกิดจากความเหน็ดเหนื่อยของเราไง เกิดจากการลงทุนลงแรง เหมือนกับคนทำธุรกิจ เขามีธุรกิจของเขา เขาถึงมีผลตอบแทนของเขา คนไม่ทำอะไรเลยมีเงินมีทอง ปปง.ตรวจสอบเงินมันซะ

มึงไม่ได้ภาวนาเลย มึงเป็นสมาธิขึ้นมาได้อย่างไร มึงไม่ได้ทำอะไรเลยแล้วมึงเป็นยอดคนขึ้นมา มันเอามาจากไหน นี่โลกต้องการแค่นี้ ต้องการคนยกย่องสรรเสริญโดยที่ไม่ต้องลงทุนลงแรงทำอะไรกันเลย

แต่ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่มีอย่างนั้น ต้องลงทุนลงแรงของเรา เราทำของเรา แล้วเราลงทุนลงแรงแล้วเขาจะว่าเราโง่ ช่างมันเถอะ ถึงสักวันหนึ่งมันต้องมาพึ่งพาอาศัย เพราะสิ่งที่มันจินตนาการกันไว้ ปราสาททรายโดนคลื่นที่เดียวเกลี้ยง ใจความเห็นของเขาที่มันคุยกันเป็นแชร์ลูกโซ่อยู่นั่นละ เวลาเดียวพอมันล่มสลายแล้วนะ มันจะมาขออาศัยไ้ที่ว่าเหนื่อยๆ นี่

ไ้เหนื่อยๆ มันเป็นสัจจะเป็นความจริง มันเป็นการลงทุนลงแรงของเรา เราทำขึ้นมาเป็นความจริงของเราขึ้นมา สุดท้ายแล้วเขาจะมาพึ่งพาอาศัยใคร นั่นให้ดูกันตอนนั้น อย่าไปเชื่อกันตอนนี้

กระแสสังคมรุนแรงมาก แล้วกระแสสังคม ไ้พวกปลิ้นปล้อนมันหลอกลวงเยอะมาก แล้วไ้คนที่ไม่มีจุดยืนนะ ทำมาตัวเองจนดีขนาดไหนนะ ก็ต้องกลับไปเป็นเหยื่อเขา ต้องกลับไปยอมจำนนกับเขา ไร้สาระ แต่มันก็เป็นสติปัญญาของมนุษย์ เป็นอำนาจวาสนาที่มีจุดยืนหรือไม่ มีจุดยืนนี้แหละ

ถ้ามีอำนาจวาสนา มีจุดยืนของเราละ โลกธรรม ๘ มันจะพัดกระหน่ำเราขนาดไหน เขาจะตีฉันทินา เขาจะเป่าหูแล้วเป่าหูอีก เขาพูดทุกวัน พูดจนเรรวน พูดจนลุ่มลุกคลุกคลาน พูดจนยืนขึ้นมาไม่ได้ อยู่ในสังคม สังคมมันใส่ความกันจนเสียคน เราจะเชื่ออย่างนั้นอีกหรือ เราไม่เชื่อประสบการณ์ในใจของตนหรือ ไม่เชื่อพุทธโธเรวๆ หรือ

ก็พุทธโธเรวๆ ที่มึงเขียนมานี่บอก มันสงบบนความเร็ว ไ้มันของใคร นี่มันของจริง ของจริงที่เกิดจากการกระทำ แล้วมันไม่ได้ทำ แล้วเราทำของเราขึ้นมามันได้จริง แล้วเขายังมายุมาเหยยให้มันลุ่มลุกคลุกคลาน เ็งยังจะเชื่อมันอยู่อีกหรือ

ไม่ได้ยู่ให้ใครทะเลาะกันนะ ชี้ให้เห็นถึงวุฒิภาวะหัวใจสูงกับต่ำ หัวใจที่สูง หัวใจที่ต่ำ
เวลาคุยกันมีการขัดแย้งทั้งนั้น

ฉะนั้น วางไว้ คุยกันเรื่องอื่น ถ้าเพื่อนเจอกันก็หักกันเรื่องอากาศ เรื่องสภาวะอากาศพอ
ไม่ต้องไปคุยกับมันเรื่องภาวนา ไม่ต้องคุยกันเรื่องหัวใจ ไม่ต้อง คนจะผิดใจกันเรื่องการเมืองกับ
เรื่องศาสนานี้เท่านั้น เอวัง